

Сборник съдебна практика

Дело T-272/19

ТО

срещу

Европейска служба за външна дейност

Определение на Общия съд (осми разширен състав) от 31 юли 2020 година

„Жалба за отмяна и искане за обезщетение — Публична служба — Договорно наети служители — Отказ за назначаване поради неспособност да се изпълняват служебните задължения — Срок за обжалване — Характер на абсолютна процесуална предпоставка — Просрочие — Изчисляване на срока — Определяне на датата, от която заинтересованото лице е могло да се запознае със съдържанието на решението — Явна недопустимост“

Жалби на длъжностните лица — Срокове — Начален момент — Уведомяване — Понятие — Електронно писмо, изпратено от електронната поща на администрацията или чрез програма за обработване на електронната поща — Включване — Дата, която трябва да се вземе предвид — Тежест на доказване — Първа възможна дата за надлежно запознаване на адресата със съдържанието на решението — Вземане предвид на часовия интервал на работното време — Липса

(членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица; член 58, параграф 1, букви а) и б) от Процедурния правилник на Общия съд)

(вж. т. 26—28, 34—38, 42, 43, 49, 50—55)

Резюме

С решение от 15 юни 2018 г., изпратено същия ден на личния електронен адрес на жалбоподателката, Европейската служба за външна дейност (ЕСВД) я уведомява, че тя не отговаря на всички условия за назначаване на работа¹ и следователно не може да бъде назначена като договорно нает служител в ЕСВД.

Жалбоподателката обжалва това решение по административен ред на основание на член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“). Жалбата по административен ред е подадена по електронната поща от служебния адрес на адвоката на жалбоподателката, а копие от нея е изпратено до личния електронен адрес на жалбоподателката.

¹ Член 82 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз.

С решение от 14 януари 2019 г. ЕСВД отхвърля жалбата по административен ред и изпраща това решение на жалбоподателката и на адвоката ѝ, първо на 14 януари 2019 г. в 17,46 ч. чрез програмата Ares, система за обработване на документи, която дава възможност да се изпращат електронни писма до адресати, които не са членове на персонала на ЕСВД, след това, с електронно писмо същия ден в 17,52 ч. и в 18,05 ч.

На 25 април 2019 г. жалбоподателката подава жалба до Общия съд, с която иска отмяна на решенията от 15 юни 2018 г. и от 14 януари 2019 г. С определението си, постановено от разширен състав на 31 юли 2020 г., Общият съд отхвърля тази жалба като явно недопустима поради просрочие.

Общият съд припомня, че сроковете за подаване на жалба по административен и по съдебен ред, посочени в членове 90 и 91 от Правилника, са императивни и съдът трябва да провери, дори служебно, дали са спазени. След това Общият съд обяснява как се изчисляват сроковете за обжалване, като същевременно уточнява, че по силата на член 58, параграф 1, буква б) от Процедурния правилник на Общия съд срокът започва да тече едва в края на деня на уведомяването. Общият съд отбелязва, че в случая, ако обжалваното решение е било валидно съобщено на жалбоподателката на 14 януари 2019 г., тримесечният срок за обжалване е започнал да тече на 15 януари в 00 00 ч. и е изтекъл на 14 април в полунощ. Тъй като се удължава с десет дни поради отдалеченост, срокът за обжалване следователно е изтекъл на 24 април в полунощ. Поради това жалбата, която е подадена на 25 април 2019 г., е просрочена.

Общият съд припомня, че за да бъде решение валидно съобщено по смисъла на разпоредбите от Правилника, трябва не само то да е съобщено на адресата си но и той да е имал възможност надлежно да се запознае със съдържанието му.

В това отношение Общият съд припомня, че страната, която се позовава на пропускане на срок, трябва да докаже датата, на която е започнал да тече този срок. Доказването, че адресатът на решение е могъл да се запознае надлежно с него, може да е резултат от различни обстоятелства, по-специално когато съответната институция се основава не на обикновени косвени доказателства, а на факти и доказателства, включително такива, представени от заинтересованото лице, които сочат, че като адресат то е получило на електронния си адрес електронно писмо и че по всяка вероятност то е могло да го отвори и по този начин да се запознае надлежно със съдържанието на това решение. Фактическите обстоятелства, на които се позовава страната, могат да бъдат такива, че да задължат другата страна да даде обяснение или обосновка, при липсата на които може да се заключи, че изискванията във връзка с тежестта на доказване са спазени.

Общият съд подчертава, че само по себе си изпращането на електронно писмо не гарантира, че то действително е получено от неговия адресат. Всъщност възможно е електронното писмо да не е достигнало до него по технически причини. Общият съд уточнява освен това, че дори когато електронно писмо действително е достигнало до адресата си, е възможно то да не е получено на датата, на която е изпратено.

В това отношение Общият съд установява, че жалбоподателката не само не се позовава на каквато и да е техническа пречка за получаването или за преглеждането на въпросните електронни писма на ЕСВД, но е имала и възможност да провери личната си електронна пощенска кутия и че преди и след съобщаването на обжалваното решение тя е използвала тази пощенска кутия за контактите си с ЕСВД и с адвоката си.

Обратно на доводите на жалбоподателката, че вероятно тя се е запознала реално със спорното електронно писмо едва на 15 януари 2019 г. сутринта, Общият съд подчертава, че действителното запознаване с електронното писмо не е решаващо за определянето на началния момент на срока. Общият съд обяснява освен това, че приемането на такива доводи би означавало да се приеме, че при съобщаване на решение, без да се поиска обратна разписка, адресатът има право да избере на коя дата е имал възможност да се запознае надлежно със съдържанието му. Принципът на правната сигурност обаче не допуска началото на срока за обжалване да може да бъде оставено на разположение на една от страните.

Тъй като жалбоподателката твърди, че в момента на твърдяното съобщаване, а именно на 14 януари 2019 г. в 18,05 ч. тя или нейният адвокат не са имали никакво задължение да проверяват пощенските си кутии, Общият съд установява, че не съществува никакъв общо приложим времеви интервал, през който решение може да бъде валидно съобщено и извън който съобщаването не е валидно.

Поради това Общият съд заключава, че с оглед на представените от ЕСВД доказателства и при липсата на каквото и да е представено от жалбоподателката доказателство, което да показва, че е имало пречки за нея и за нейния адвокат да се запознаят надлежно с получените на 14 януари 2019 г. електронни писма, следва да се приеме, че ЕСВД е изпълнила изискванията във връзка с доказателствената тежест.